

Εἰς τὸ Β. Θέατρον ὑπὸ ἐρασιτεχνῶν ἐδόθη ὑπὲρ τοῦ ταμείου τοῦ θεάτρου ἑκτακτοῦ καλλιτεχνικῆ παραστάσις. Παρεστάθη τὸ ἑμμετρον μονόπρακτον «*Ὁνειρον ἐρωτικῆς βραδυᾶς*» τοῦ Μπατάιγ. Φαίνεται ὅτι ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὰς «*Νύκτας*» τοῦ Μυσσέ, εἶνε ὅμως γραμμένον μὲ ζῶην καὶ μὲ ἔξαρσιν. Ἡ φαντασία ὑποβοηθεῖ τὴν ἐκφράσιν τῆς συγχρόνου ζωῆς. Ἐνας πρὸ ἀγάπης, θέλει γὰ ἀγαπήσῃ ἄλλην—θέλει γὰ ἀγαπᾶ πάντοτε—καὶ ἡ γυνίκα τὸν αἰχμαλωτίζει μὲ τὰ θέληγγρα καὶ πρὶν γείνουν εὐτυχεῖς προβάλλει μία σκιά· ἐκεῖνος ἀισθάνεται τότε τὴν ἐπίδρυσιν τῆς πρῆτης ἀράτης καὶ τὴν ἀκολουθεῖ.

Ἡ κ. Σλήμαν ἦτο ὀνειρώδης εἰς ἐμράνισιν καὶ τέχνην. Ἡ ἀπαγγελία τῆς μελωδικωτάτης, ἰδίως κατὰ τὴν ὑπόκρουσιν τῆς σερενάτας τοῦ Τοῦζέλι ἦτο ἑκτακτος. Ἡ δεσπ. Χρυσούλη—ἐκλεκτὸν θεατρικὸν τάλαντον, τὸ ὅποιον δυστυχῶς σπανίως μᾶς δίδει αἰσθητικὰς ἀπολαύσεις—χαρίεσσα, ὁ κ. Ροδοκανάκης κάλλιστος ἄν καὶ εἶχε ὕψος ὑπεροπτικὸν μολονότι ὑπεδύετο ἓνα καρδιακόν.

Ἐπηκολούθησαν ὁραϊόταται ζῶσαι εἰκόνες, ἐπιμελεῖς τοῦ κ. Ἀραβαντινοῦ μὲ χρομωμικὰς συνθέσεις λίαν ἐπιτυχεῖς.

Ἡ δευτέρα ἐρασιτεχνικὴ παράστασις, ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῶν Ἑρασιτεχνῶν. Ἐπαίχθη ἓν νέον ἔργον τῆς κ. Κάζαντζάκη «*Ὁ Ἀρχοντας καὶ ἡ μιζρή του γυναικα*». Ὁμοιάζει μὲ τὴν «*Φλωρεντινὴν τραγωδίαν*». Ἡ δ. Δημασκηνοῦ ὡς γυνίκα τοῦ Ἀρχοντα εἶχε μίαν καλὴν ἐμράνισιν. Μουσικὴ ἐκτέλεσις τοῦ «*Πορτραῖτον τῆς Μανὸν*» ἀπὸ τῆς δ. Καρατζᾶ. Τζεῖμσον καὶ τοὺς κ. κ. Μπότασιν καὶ Καμάραν ἐπηκολούθησε καὶ ἐτελείωσε ἡ ἑσπερὶς μὲ τὴν κομεντί τοῦ Μυσσέ «*Le Garprice*». Ἐπαίξαν ἡ κ. Μεζεβίρη ἡ δ. Χρυσούλη καὶ ὁ κ. Ζιλλώνης. Καίτοι μικρὸν καὶ μόνον τὸ ἔργον, ἐπαίχθη μὲ ζοηρότητα. Ἐκυριάρχησεν ἡ δ. Χρυσούλη.

Θέατρον Κοτοπούλη.

«*Ἡ δυνατὴς γυναικα*». Κωμωδία τοῦ Σαρδοῦ. Ἡ δ. Κοτοπούλη ἐδημιούργησε ἓνα χαριτωμένον ρόλον γυναικὸς, ἡ ὁποία κατορθώνει μὲ μίαν μεταξωτὴν κλωστήν καὶ δένει ἰδιότροπον καὶ ἐξωφρενικὸν Ἀμερικανόν καὶ τὸν ἐξαναγκάζει νὰ δεχθῇ ὅτι τοῦ ζητεῖ σαγηνεύουσα αὐτὸν διὰ τῆς γοητείας τῆς. Ἐχει χαρακτηριστικούς τύπους καὶ στιχηρῶς κυρίως εἰς τὴν ιδέαν τῆς γυναικαίας χειραφετήσεως, ἣν σατυρίζει. Τὸ ἔργον δὲν ἐδόθη εἰμὴ μίαν μόνον φράσιν.

Ἡ «*Ὁδέττη*» τὸ παλαιὸν ἔργον τοῦ Σαρδοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἄλλοτε ἐθαύμασαν τὴν Παρυσκενοπούλου, ἀπετέλεσε νέον ρόλον ἐπιτυχῇ διὰ τὴν δ. Κοτοπούλη. Εἰς τὴν γ'. πρᾶξιν, ὅταν ἡ ἀμαρτωλὴ μητρότης ἐκοπᾷ εἰς παθητικὴν δραματικότητα ἦτο θαυμασία. Μὲ τὴν ὑπόκρισιν τῆς τὴν δυνατὴν προσεκάλεσε ἰσχυρὰς συγκινήσεις. Ἐντύπωσιν ἔκαμν αἰτουαλέττες τῆς, Παρισινῆς προελεύσεως, χάριμα ὀφθαλμῶν. Ἡ δ. Νίνα Κόκκου ὡς κόρη τῆς Ὁδέττης συμπαθεστάτη καὶ θελκτικὴ.

Ὁ κ. Ἀσπρέας ἀσχολούμενος ἀπὸ δεκαπενταετίας εἰς τὰ ἱστορικὰ καὶ πολιτικὰ γεγονότα τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ἐσέκφθη νὰ τὰ παρουσιάσῃ ἐπὶ σκηνῆς, ὡς ἔπραξε πρὸς αὐτοῦ ὁ κ. Βώκος. Ἡ «*Ὁχλοκρατία*»

εἶνε τὸ καλλίτερον ἴσως ἔργον τοῦ εἵδους αὐτοῦ τῶν ἱστορικοπολιτικῶν ἀναπαραστάσεων, τὸ ὁποῖον ἔχει πολλοὺς σκεπέλους, ὡς ἐκ τοῦ συντόμου χρονικοῦ διαστήματος τὸ ὁποῖον μᾶς χωρίζει. Κατόρθωτε διὰ τῆς πιστῆς ὅσον ἔνεστι ἀπεικονίσεως, εὐσυνειδήτου μελέτης, διὰ τοῦ προσεκτικοῦ διαλόγου καὶ τῆς μορφολογικῆς ἀποδόσεως τῶν πρωτόπων νὰ δώσῃ εἰκόνα τῆς ταραχώδους ἐποχῆς τοῦ 1878, ὅτε ὁ Ρωσσοτορρικὸς πόλεμος εἶχε τὸν ἀντίκτυπον του ἐν Ἑλλάδι, μὲ ὅχι ὀλίγας ὁμοιότητες πρὸς τὰς σημερινὰς πολιτικὰς περιπετείας. Οἱ πολιτικοὶ εἶχον διαμερθεῖ, ὁ λαὸς σχεδὸν ἐστασίαζε καὶ ἡ Ρωσικὴ ἐπιρροὴ διὰ τῆς κομίσσης Δανεσκιότ προσηπάθει νὰ μετατρέψῃ τὴν κοινὴν γνώμην. Εἰς τὸ ἔργον αὐτό, ἐκτὸς τῆς ἐπιτυχῆς ἀναπαραστάσεως τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης, τῆς κοινωνικῆς ἐν τῇ α'. πρᾶξει, τῶν παλαιοκομματικῶν ἡθῶν ἐν τῇ β', ἐξαίρονται δύο φυσιογνωμίαι. Ἡ τοῦ Χαριλάου Τρικούπη ὑπερόχως ἐπιβλητικὴ καὶ ὀξύθυρος, καὶ ἡ σόφρων καὶ καρτερικὴ του ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου.

Ὁ διάλογος εἰς τὴν β'. πρᾶξιν εἶνε σύμφωνος πρὸς τὰ σωζόμενα πρακτικά, τὰ πρόσωπα ἀπεδόθησαν πιστῶς, ἰδίως ὁ Κουμουνδοῦρος, ὁ Τρικούπης, ὁ Δεληγεώργης, ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος καὶ ὁ Καλλίνικος. Οἱ ὑποδυθέντες ἡθοιοὶ κ. κ. Βεάκης, Μαρίκος, Κόκκος, Φιλιππίδης καὶ Παπαρηστός ἀξίζουν κάθε ἐπαινον. Ἡ ἐμράνισις τοῦ δεκαετοῦς τότε Διαδόχου μὲ τὰ προφητικὰ λόγια τοῦ πατρός του προσεκάλεσε ζοηρότατα χειροκροτήματα.

«*Δέκα λεπτά αὐτοκίνητον*», κωμωδία ἡ ὁποία δὲν ἐνημέωσεν ἐπιτυχίαν καὶ οἱ ἡθοιοὶ δὲ ἔπαιξαν χωρὶς ὀρεξιν. Τὸ μόνον ἐξαιρετικὸν ἦτο ἡ μετὰ τετραετὴ διαμονὴν ἐν Παρισίοις ἐμράνισις τῆς κ. Μαρίκας Φιλιππίδου, ἔπαιξε τὸ πρωταγωνιστὸν μέρος, μὲ πολλὴν χάριν καὶ φυσικότητα ἡ δ. Κοτοπούλη εἰς τὸν μικρὸν δευτερεύοντα ρόλον τοῦ ἔργου, ἔπαιξεν ὡς νὰ ἦτο πρωταγωνίστρια.

Θέατρον Κυβέλης.

«*Τὸ φύλλον τῆς συκῆς*» τοῦ Ἰταλοῦ Φρακαρόλι, γνωστοῦ ἐν Ἑλλάδι ὡς ἀνταποκριτοῦ τοῦ «*Ἑσπερινοῦ Ταχυδρόμου*», ἐπαίχθη τὸ πρῶτον ἐν Νεαπόλει πρὸ τριετίας. Οἱ κριτικοὶ ὠνόμασαν τὴν κωμωδίαν «*σπινθηροβόλῳσαν*». Ἐχει ὁραϊότατον, λεπτότατον διάλογον, πλοκὴν ψυχολογικὴν, ἡ δὲ κ. Κυβέλη εὖρε ἓνα ρόλον πολὺ προσηρησμένον εἰς τὸν θεατρικὸν τῆς χαρακτῆρα, μᾶς νεάνιδος ἡ ὁποία κατορθώνει νὰ ἀποσπάσῃ ἓνα νέον τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τῆς ἐρωμένης του καὶ νὰ τὸν ἔξη αὐτὴ παντοτεινά. Εἰς τὴν β'. ἰδίως πρᾶξιν ὑπῆρξε τελεία.

Ὁ κ. Ι. Παξινὸς οὗτινος δὺς μέχρι τοῦδε ἔργα συμπαιθῶς ὑπεδέχθη τὸ κοινόν, εἰς τὴν «*Αἰωνίαν Ἱστορίαν*» γαλλιστὶ γραφεῖσαν ἐν ἀρχῇ, εἰς τὴν γαλλικὴν κοινωνίαν στραφομένη—ἀναλαμβάνει νὰ παρουσιάσῃ τολμηρὰν «*θέσιν*», καὶ ἀκριβῶς ἡ «*θέσις*» εἶνε τὸ μειονέκτημα τοῦ ἔργου. Διότι ζητεῖ νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι ὁ γάμος εἶνε μὲν ἀνάγκη ἀπαραίτητος κοινωνικῶς, ἀλλ' ἀντίκειται εἰς τὴν φύσιν διότι ὁ μὲν ἀνὴρ εἶνε φύσει πολυγύνης, ἡ δὲ γυνὴ πολὺνδρος, καὶ διὰ νὰ τὸ ἀποδείξῃ παρουσιάζει οἰκογενεῖας ἀσεβοῦσας πρὸς τὴν ἱερότητα τοῦ γάμου, συζύγους ἀλληλοσπατωμένους, ἀδελφούς γυναιοθηήρας καὶ ἓνα μικρὸν μα-

θητήν ἀκόμη προσπαθούντα νά σηκώσει τὸ φόρεμα τῆς καμαριέρας. Οὔτε μία μορφή ἠθικῇ, ὥστε νά ἀντιταχθῇ εἰς τὸν ἐκφυλισμὸν αὐτόν, νά ἐλέγξῃ, νά δώσει τὸν τόνον τῆς ἀντιθέσεως. Ὑπάρχει ἓνας ἀδελφὸς τοῦ ὁποίου τὸν σωφὲρ ἀγαπᾷ ἡ ἀμαρτωλὴ ζωντοχίρα ἀδελφή του, ὅστις διαρκῶς ἐπιτίθεται κατὰ τῶν ἐκτροχιαζομένων ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀρετῆς, ὅστις διαρκῶς ἐκδιώκει ἀδελφήν, σωφὲρ καὶ τὴν γυναικά του, ἀλλ' ὅστις ἐν τῇ πράξει δὲν ὑπολείπεται ἐκείνων. Καὶ λήγει τὸ δράμα μὲ ἓνα πυροβολισμὸν τοῦ μαθητοῦ, ὅστις ἀντὶ νά πληρώσῃ τὸν ἐραστήν, πληγώνει τὴν μητέρα του. Τὸ ἔργον δὲν ἔχει ψυχολογικὴν συνοχήν, δὲν ἔχει χαρακτηρισ. Ὁ συγγραφεὺς εἶνε γνώστης τοῦ θεάτρου, εἶνε δεξιὸς εἰς τὸν διάλογον ὅστις εἶνε φυσικός, ἔδωσε δὲ σκηναὶς καλλίστας ἀπὸ δραματικῆς ἀπόψεως. Ἡτύχησε μόνον εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ θέματος.

Πολὺ νόστιμη κωμωδία ἡ «*Νέλλη Ροζιέ*» τοῦ Ἑνεκὲν μὲ κωμικὰ σκηναὶς καὶ χαριτωμένα ἐπεισόδια. Ἡ κ. Κυβέλη ἐκτακτὴ ἡ δ. Δημοπούλου ὡς ἀφελὲς ἐπαρ-
χιώτισσα ἐδῆμιούργησεν ἓνα τύπον ἐπιτυχημένον.

Ἡ «*Εἰκὼν τοῦ Δώριαν Γραίη*». Τὸ δραματοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ Λαούνσπερν περιλάλητον ἔργον τοῦ Ὁσκάρ Οὐάιλντ, τὸ ἀπὸ πέρυσι ὑπὸ δύο θιάσων προαγγελλόμενον καὶ μὴ παριστανόμενον, ἐδόθη τέλος ὑπὸ τοῦ θιάσου Κυβέλης κατὰ μετάφρασιν ἀνυψῶς μαλλιαρὴν τοῦ κ. Παλαμῆ υἱοῦ. Τὸ ἔργον χάνει ὡς δράμα, διὰ τοὺς μὴ δὲ ἀναγνώσαντας τὸ μυθιστόρημα φαίνεται σχεδὸν ἀκατανόητον. Ὁ διασκευαστὴς προσεπάθησε νά δώσει τὰ χαρακτηριστικὰ σημεῖα τοῦ πρωτοτύπου, ἀλλὰ λείπει ἡ ἐνότης, ἡ ψυχολογία, ἡ ποίησις· ἡ σκηνικὴ διασκευὴ πόντως ἀδικεῖ τὸν Οὐάιλντ. Οἱ ἡθοιστοὶ ἐφιλοτιμήθησαν νά φανοῦν ἀντάξιοι τῶν δυσκόλων ρόλων των. Ὁ κ. Γαβριηλίδης κᾶπως προσεπάθησε νά προσεγγίσῃ εἰς τὸν ἰδανικὸν ἥρωα τοῦ ἔργου. Ὁ κ. Ἰακωβίδης εἰς τὴν τελευταίαν πράξιν, κατὰ τὴν σκηνὴν τοῦ πνιγμοῦ, εἶχε ὄντως στιγμὰς δραματικοῦ ἡθοιοῦ, αὐτὸς ὁ χορηγὸς τοῦ γέλωτος. Ἡ κ. Κυβέλη εἶσε τὸ ὀλίγον μέρος τῆς κατὰ τὴν β'. πράξιν ἔδωσε ἓνα ὁραῖον τύπον παρθενικό-
τητος καὶ ἀβρᾶς μελαγχολίας.

«*Ὁ Ἔρως θριαμβεύει*», ἀλλ' ὅχι καὶ ὁ συγγραφεὺς του. Γενικῶς κατεδικάσθη ἡ νέα κωμωδία τοῦ κ. Ξενοπούλου, καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν γεννήτορα, ὅστις δὲν παρέλειπεν ἐν τούτοις νά εἰπῇ Πάρθιον βέλος κατὰ τῶν ἡθοιωτῶν, ὡς κατατρεξάντων τὸ ἔργον. Ἡ ὑπόθεσις ἐλήφθη ἀπὸ μίαν περιέργον Ζακυνθινὴν παρὰδοσιν ἐπὶ Ἑνετοκρατίας. Ἐνὸς ἄρχοντος κλείνει τὴν κόρην του εἰς ἓνα μοναστήριον καλογραιῶν διὰ νά μὴ βλέπῃ τὸν ἐραστὴν της, ἀλλ' ἐκεῖνος μετῃμε-
σμένος εἰς περιβολάρεν καὶ ὑπερκινόμενος τὸν ἡλίον κατορθώνει νά εἰσέλθῃ εἰς τὸ παρθενικὸν αὐτον καὶ νά τὴν ἀπαγάγῃ, ἐνῶ ὁ πατέρας κουβαλᾷ τοῦβλα ὅπως φράξῃ ἐν παράθυρον τοῦ μοναστηρίου διὰ νά μὴ δραπετεύσῃ ἡ κόρη του. Ἡ ὑπόθεσις δὲν ἔχει πλοκήν, οὔτε πρωτοτυπίαν. Ὑπερθυμίζει τὴν «*Μαμζέλ Νιτούς*», τοῦ «*Σωματοφύλακος τοῦ Μοναστηρίου*», τὴν «*Κυρίαν τοῦ Μαξίμ*». Θὰ ἐπαίριαζε καλλίτερα τὸ ἔργον ὡς λιμπρέττο ὁπερέττα. Ἡ α'. πράξις εἶνε σχετικῶς ἡ καλλίτερα, χειροτέρα δὲ ἡ τρίτη. Ὁ διάλογος εἰς μερικὰ μέρη εἶνε καλός, φυσικός. Ἐν γένει τὸ ἔργον ὑπῆρξεν ἀνιαρὸν καὶ γανουριστικόν.

Κεντρικὸν Θέατρον.

Ἡ παράστασις τοῦ «*Καταφυγίου*» τοῦ Νικοντέμι εἶχεν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον ὡς ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τῆς δεσποινίδος Τζούλιας Κωνσταντινίδου. Ἡ ὑπόθεσις στηρίζεται εἰς τὸν ἀπιστίαν τῆς συζύγου, ἐνῶ ὁ σύζυγος ἐν γνώσει διατελὼν ἐγκαταρεῖ μὴ θέλων νά πικράνῃ τὴν ἀγαπημένην μητέρα του. Ἡ δις Κωνσταντινίδου ἀπὸ τὴν ὁποίαν πολλὰ πρέπει νά περιμένῃ τὸ Ἑλλ. θέατρον, ἔπαιξε μὲ ζωὴν, μὲ τέχνην, μὲ δύναμιν, καίτοι τὸ μέρος τῆς ἡτο ἀρκετὰ δύσκολον. Μολονότι τῆς λείπει ἡ σκηνικὴ πείρα καὶ δὲν ἀνέβα-
λεν ἀκόμη κάποιαν ἐκζήτησιν, ἡ ἐμφάνισις τῆς ἐν-
σχέει τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ Ἑλλ. σκηνὴ θὰ ἀποκτήσῃ μίαν ἐκλεκτὴν πρωταγωνίστριαν. Ἰδίως εἰς τὴν β' πράξιν, ὅτε μνηστὴ ῥίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς συ-
ζύγου, θῦμα τῆς ἀλαζονείας τῆς, ἔδειξε μίαν ἐντελῶς καλλιτεχνικὴν ψυχὴν. Ὁ κ. Φύρστ διέπλανε τὸν ρόλον του μὲ μεγάλῃν τέχνην καὶ ψυχολογίαν, ρόλον ἀπα-
τηθέντος καὶ νεκροῦ ψυχικῶς καλλιτέχνης.

Ἡ λογία Κερκυραία κόμισσα Ζαβιτζιάνου—Σδρίν εἶχε τὴν εὐτυχὴ ἔμπνευσιν νά μεταγράψῃ ἐξ Ἰταλικοῦ ἔργου ἐν ἔθιμον ἰσχύον τόσον εἰς Κορσικὴν, ὅσον καὶ εἰς Μάνην. Τὸ τῆς ἀντεκδικήσεως.

«*Ἡ ἰσχὺς τοῦ μίσους*» εἶνε ἡθογραφία ἀρκετὰ δυ-
νατὴ. Δύο οἰκογένειαι μισοῦνται. Τὰς χωρίζει τὸ αἷμα, καὶ δὲν μπορεῖ νά τὰς ἐνώσῃ οὔτε τὸ τρυφερόν αἰτῆμα ἀγάπης τῶν δύο βλαστῶν τοῦ οἰκογενειακοῦ των δένδρου. Καὶ ἡ κόρη, ἀντεκδικουμένη παλιὸν φόνον, παίρνει τὸ αἷμα πίσω σκοτώνει τὸν πατέρα τοῦ ἀγαπημένου της, καὶ αὐτοκτονεῖ. Ἡ κ. Ζαβιτζιά-
νου ἐχειρίσθη ἀρκετὰ δεξιῶς τὴν ὑπόθεσιν. Ἀπεδόθη πολὺ καλὰ ὁ χαρακτήρ τῆς Μανιάτικης οἰκογενείας, ὁ διάλογος δυνατός καὶ ἡ λύσις τραγικωτάτη. Ἡ δις Βάλβη, ἡ κ. Νίκα, ὁ κ. Ροζάν διέπλανε ἐπιτυχῶς τοὺς ρόλους των.

Ἡ «*Χορεύτρια τῆς Μαύρης Ταβέρνας*», ἡ ὁποία εἰς τὸν κινηματογράφον μὲ τὴν Μπερτινὶ καὶ τὸν Γκιόνε ἐνεθουσίασε τοὺς Ἀθηναίους, ἐπὶ λήθη ὡς δράμα, κατὰ διασκευὴν τῶν ἡθοιωτῶν κ. κ. Νίκα καὶ Ροζάν, λίαν ἐπιτυχῇ. Ἡ χορεύτρια Μπιάνκα, ἐνῶ χρη-
σιμοποιεῖται ἀπὸ μίαν συμμορίαν διὰ νά κλέβουν ἓνα πλοῦσιον Ἀμερικανόν, αὐτὴ τὸν ἀγαπᾷ· ὁ Τζάκομο, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀπάχηδων, τὸν φρονεῖ ζηλοτυ-
πῶν, αὐτὸς δὲ φρονεῖται ἐξ ἐκδικήσεως ἀπὸ τὴν Μπι-
άνκαν. Εἰς τὴν ἀπλὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ὑπάρχουν ὁραταί, θεαματικαὶ καὶ παθητικαὶ δραματικαὶ σκη-
ναί. Ἡ κ. Νίκα ὡς Μπιάνκα ἔδωσε ἰδικόν της χα-
ρακτήρα, ἀρκετὰ ψυχολογημένον· ἀλλ' ἀκόμη τεχνι-
κώτερος καὶ δημιουργικὸς ὑπῆρξεν ὁ κ. Ροζάν ὡς Τζάκομο. Τέλειος Γκιόνε. Ἐψυχολόγησε πολὺ τὸν ρόλον του καὶ τὸν ἀπέδωκε θαυμάσια. Ἀρκετὰ καλός, ἀλλὰ πολὺ λυρικός, ἥμισυ δηλαδὴ Ἀμερικανός, ὁ κ. Παλαιολόγος.

«*Νεράιδα*». Μονόπρακτον δράμα τοῦ Ἀγγ. Τα-
νάγρα. Στηρίζεται εἰς λαϊκὴν παράδοσιν. Μία χω-
ριατοπούλα ἀπατηθεῖσα ἀπὸ τὸν ἐραστὴν της, ὅστις ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριό, ἠυεκοκτόνησε καὶ μετεβλήθη εἰς Νεράϊδαν, ἡ ὁποία τραγουδεῖ τὰ μετάνυνκτα καὶ ὅποιος τὴν ἀκούῃ τόσον γοητεύεται, ὥστε πίπτει εἰς τὸ νερὸ διὰ νά τὴν εὕρῃ καὶ πνίγεται. Τὸ κακὸν θὰ παύσῃ, ὅταν πινῇ ἓνας ἀπὸ τὴ γενεὰ τοῦ διαφθορῶς τοιοῦτον

θῆμα δὲ πρόκειται νὰ χρησιμεύσῃ ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἐραστοῦ, ὅστις ἔχει καταληφθῇ ἀπὸ ὀλέθριον πάθος πρὸς τὴν Νεραίδα. Ἄλλ' ἐπιστρέφει ὁ ἐραστὴς, ὅστις καὶ πνίγεται. Οἱ κ. κ. Φύροτ καὶ Ρεζάν ἔπαιξαν πολὺ καλῶς. Τὸ ἔργον ἐκρίθη ὡς ἐστερημένον μὲν τῆς δευτέρας ψυχολογίας, ἀλλὰ μὲ πολλὴν ποιήσιν γραμμένον. Μετὰ τῆς Νεραίδας ἐπαίχθησαν δύο Γαλλικὰ μονόπρακτα, ἡ «Σκληρότης τῶν γονέων» δράμα καὶ ὁ «Σωφρόν» κωμωδία, μὲ πρωταγωνίστριαν τὴν δ. Κολυβά.

Ἐκτὸς τῶν δραματικῶν ἔργων, ὁ κ. Λεπενιώτης μὲ τὸ φυσικώτατον παίξιμό του διέπλανε κωμικωτάτους ρόλους εἰς τὰς φάρσας «Τὸ Ξενοδοχεῖον τῶν δύο περιστερῶν», «Βρῆκε τὸν μάλιστα τῆς», «Φλωρέτ, Πατατὸν καὶ Σιπ».

Θέατρον «Ὀλύμπια»

Τὰ «Ὀλύμπια» ἐξακολουθοῦν τὰς κομπορριθεῖς παραστάσεις των. Ἐκτὸς τῶν ἐπαναλαμβανόμενων γνωστῶν μελοδραμάτων, ἐδόθησαν οἱ «Πονγριτανοὶ» τοῦ Μπελλίνι, ἀναβιβασθέντες μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιμέλειαν. Ἡ κ. Κυταρίσση, οἱ κ. κ. Χατζηλουκάς, Ἀγγελόπουλος καὶ Βλαχόπουλος ὑπερήρσαν. Καὶ ὁ «Τραβιτόρε» εἶχε ἰκανὴν ἐπιτυχίαν. Ἐκτάκτως μετέσχε καὶ ἡ δ. Χάρριγκτον εἰς τὴν «Μπαρέ» καὶ μετὰ τοῦ κ. Μπόσιας εἰς τὸν «Ριγολέττον».

Θέατρον Φαλήρου.

Μετὰ πολὺήμερον διαλαλητόν, εἶδε τὸ πολύχρωμον φῶς τῆς σκηνῆς ἡ Φαληρικὴ ἐπιθεώρησις, διὰ τὴν πατρότητα τῆς ὁποίας συνειργάσθησαν τρεῖς ἔξυπνοι συγγραφεῖς, ἓνας καλαισθητικώτατος καλλιτέχνης καὶ ἓνας τετραπέρατος θεατρῶνης. Τὸ «Ξιφίρ Φαλέρ» εἶνε ἡ θεαματικώτερα, πλουσιωτέρα, καλλιτεχνικωτέρα ἐπιθεώρησις, ἀπ' ὅτου τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς θεατρικῆς παραγωγῆς ἐνέσκηψεν εἰς τὸ Ἑλλ. θέατρον. Ὁ κ. Κονταράτος εἶπε ὅτι θὰ ἀναγκάσῃ τοὺς δύο κεντρικοὺς θιάσους νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὸ δράμα. Καὶ ἐξώδυσεν ἀρειδῶς, εἰς τρόπον ὥστε οἰαδήποτε ἄλλη ἐπιθεώρησις νὰ μὴ δύναται νὰ ὑποστῇ ἀξιημῶς σύγκρισιν πρὸς τὴν Φαληρικὴν. Καὶ θὰ τὸ κατώρθωνε ἀκόμη περισσότερον, εἰν μὲ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν τέχνην τῶν ὁραίων σκηνογραφιῶν, ποικιλίας ἀμφιέσεων, πλήρους ὀρχήστρας, ἀρίστων χορευτῶν, τεχνικοῦ φωτισμοῦ εἶχε τὸ «Ξ. Φ.» καὶ Ἀττικὸν ἄλλας. Διότι ὅλη ἡ προσοχὴ ἐδόθη εἰς τὸ θεαματικὸν μέρος καὶ ὁ διάλογος ἡμελήθη.

Διὰ τὴν Ἑλλάδα τὸ «Ξιφίρ Μπαλέρ» εἶνε μία πρόοδος ὑπὸ ἔποψιν κυρίως σκηνογραφικὴν καὶ ἐμφανίσεως ἐν γένει.

Ἡ πρώτη πράξις, ἡ καλλιτέρα ὄλων, παρουσιάζει φαντασμαγορικὴν εἰκόνα μὲ τὸ θαυμασιὸν μπαλέτον καὶ τὸν θαυμασιώτερον Παρθενῶνα. Ἡ δ. Βάλλη ὡς Οὐδτερότης μᾶς ἔδειξε καὶ ἄλλο χάρισμα, τῆς φωνῆς τῆς, ἔξ ἴσου συμπαθοῦς ὅσον καὶ ἡ ἀπαγγελία τῆς τὸ λιγυρὸν ἀνάστημά τῆς, ἡ παρθενικότης τῆς, ἡ εὐγένεια τοῦ ὕφους μᾶς ἔδωσαν τὴν ὁραιότεραν κομῆν ἐπιθεωρήσεως. Ὁ κ. Δράμαλης ὡς Ἄρης ἔκτακτος. Τὸ τραγούδι τον, ἡ ὑπόκρισις του, ὁ χορὸς του, χαριτωμένα. Ἡ Ἑνκελ πάντοτε ἡ πεταχτή, ἡ ἀειθαλής, ἡ γελαστή, ἡ δροσερά, ἡ ἀνεξάντλητος εἰς ἀκκισμοὺς χοροὺς, τραγούδια. Ὁ κ. Κοφινιώτης ζωηρότατος, παράγων ἐπιτυχίας. Ἡ ἰστορικὴ παρέλασις τῶν στολῶν τῶν Ἑλλ. ἀξιωματικῶν

Δέλια Περπινιά

Ἡ γεὰρ ὑπέρφορος τῶν «Ὀλυμπίων»

κατ' ἐποχάς, ἀπὸ τοῦ Ἱερολογίτου μέχρι τοῦ 1913, εἶνε ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα. Τὸ νούμερο τῶν τραινῶν εἰςμορφο, ὡς καὶ ἡ τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων σάτυρα μὲ τὸν Λαβύρινθον τῆς κοινῆς γνώμης.

Ἡ μουσικὴ, ξιφίρ-μπαλέρ. Ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ εἰδῶν. Ἐξαίρεσιν ἀποτελεῖ τὸ ἰντερμέτζο τῆς β'. πράξεως. Τὰ τετράστιχα εὐτυχῶς ὀλίγα. Ἀόστηρά δὲ οὐδετέρου ὥς πρὸς τὰ πολιτικὰ φρονήματα.

Θέατρον Παπαϊωάννου

«Πρόθυμη χήρα». Ὑπὸλείπεται τῶν «Παραπηγμάτων» καὶ τοῦ «Πικ-Νίκ» καὶ ὡς κείμενον καὶ ὡς μουσικὴ. Ὁ κ. Λίσκαρης λέγεται εἶναι μετανοημένος διότι παρεστάθη τὸ ἔργον των αὐτό, τὸ ὁποῖον ὡς ὑπόθεσις—ἀντικατάστασις νύμφης—ὑπηρετεῖ, ἐνφ' ἀντιθέτως εἶνε σόκιν, μὲ τὰς συχνὰ καὶ μέχρι φροτικότητος ἐπαναλαμβανομένας ἐλευθέρως φράσεις τῆς προθύμου χήρας. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ, ἐλπίζομεν καὶ ἡ τελευταία, καθ' ἣν ὁ τόσος προσεκτικὸς συγγραφεὺς κατέφυγεν εἰς τὴν δικαιολοσίαν τῆς «Κοριθίας καὶ Σια» διὰ νὰ στηρίξῃ τὸ καχεκτικὸν ἔργον του. Ἡ μουσικὴ, Σακελλαρίδω. Δηλαδή πεταχτή, εὐχάριστη, παρμένη ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐντέχνως προσηρμοσμένη. Τὸ βάλε τῆς γ'. πράξεως θ' ἀντικαταστήσῃ τὸ περίφημον «Σφίξε με».

Ἡ κ. Καζούρη ὡς πρόθυμη χήρα ἀμίμητη. Ἡ κ. Κανδηλάκη καὶ ἡ κ. Ἀφεντάκη ἐφάμυλλοι εἰς τὸ τραγούδι καὶ τὴν χορευτικὴν χάριν, συμπαθεῖς, δύο Ἑνκελ τοῦ θιάσου. Ὁ κ. Παπαϊωάννου σκορπίζει γέ-

λωτας με την ἀφελεστάτην ὑπόκρισιν του. Τὸ μπαλ-
λέτο δίδει ζωὴν εἰς τὸ ἔργον καὶ τὸ ὥραϊζει.

Θέατρον Πλέσσα.

Εἰς τὸ θέατρον Πλέσσα ἐδόθησαν δύο νέαι Ἐπιθεω-
ρήσεις. Ὁ «Πόλεμος» τοῦ 1916 τῶν ψευδωνύμων κ.κ.
Γελαστοῦ καὶ Ἀφραΐνδρου. Ὁ κ. Πλέσσα, ὡς φραγκό-
πατας, δεόμενος ὑπὲρ τῆς διεθνοῦς εἰρήνης, ὡς κου-
τσαβάνης καὶ ὡς ἡλικιωμένη κυρία τῆς μόδας ἐσκόρ-
πισεν ἀδρῶς γέλωτας· πολὺ καλὴ ἡ κ. Τριφυλάκη ὡς
ἀράχνη. Ἀνωτέρα τοῦ «Πολέμου» ὑπῆρξεν ἡ δευτέρα
Ἐπιθεώρησις, τὸ «Α. Ο. Δ. Ο.» τῆς δ. Φαρέα καὶ τοῦ
κ. Ν. Καλογεροπούλου στρατιωτικῇ, ἐξυμνητικῇ τοῦ
Βασιλέως. Ἐξε ἀρχετὰς σκηνὰς ἐπιτυχεῖς, εἰς αἷς
πρωταγωνιστοῦν αἱ ἀδελφαὶ Πλέσσα, καὶ ἡ κ. Λόλα
Κύρου. Ἀμίμητος ὁ κ. Πλέσσας ὡς Ὑδραῖος καὶ ὡς
ὑπὲρ τῆς - φαντάρος.

Θεατρικαὶ εἰδήσεις.

Ἡ «Δουλίτσα». Γαλλικὴ κωμωδία με ἐξυμνον διὰ-
λογον καὶ εὐχάριστα ἐπεισόδια. Ἡ κ. Ρούσου καὶ ἡ
δ. Παντοπούλου παίζουσιν εὖ μορφα.

— Εἰς τὸ θέατρον Θηροῦ ἐπαίχθη νέα Ἐπιθεώρη-
σις ἡ «Διάννα» με ἐπικαίρους σκηνὰς καὶ με μουσικὴν
τοῦ κ. Λεπενιώτου, ἡ ὁποία ἤρесе πολὺ.

— Εἰς τὸ θέατρον τῆς «Πύλης τοῦ Ἀδριανού»
ἐπαίχθη ἡ «Σκούπα τοῦ 1916». Ὁ κ. Ζ. Θάγος πρω-
ταγωνιστεῖ, ἡ δὲ δ. Γαϊτανάκη ἔχει ἐλκύσει τὰς συμ-
θείας με τὸ χωριτωμένον παῖξίμο της, ὡς καὶ ἡ δ. Βα-
λέττα, ἡ ὁποία ὅλον ἐξελίσσεται προοδευτικῶς.

— Οἱ διευθυνταὶ τῶν θεάτρων καὶ κινηματογράφων
ἴδρυσαν σωματεῖον, πρὸς προστασίαν τῶν συμφερόν-
των των καὶ καγονισμῶν διαφόρων ζητημάτων. Διευ-
θύνων ἐφορὸς ἐξελέγη ὁ κ. Κονταράτος καὶ γραμμα-
τεὺς ὁ κ. Ἐμπόρχου.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ὁ κ. Ἀσπρογέρακας, καλλιτέχνης μετρίοφρων καὶ
θετικὸς, διοργάνωσεν εἰς τὸ ἐργαστήριον του ἔκθεσιν
πεντήκοντα πινάκων, εἰς οὓς κυριχεῖ τὸ ὑπαιθρον.
Εἰς τοὺς περισσότερους πίνακας ἡ ἀντίληψις τοῦ φω-
τός καὶ ἡ ἀκρίβεια τοῦ σχεδίου εἶνε ἐπιτυχῆς. Καὶ
τὸ τοπεῖον καὶ ἡ θάλασσα ἐλκύουσιν τὸν χωριτῆρα
του, ἀλλὰ φαίνεται δυνατότερος εἰς τὴν προσωπογρα-
φίαν, οἰκειότερα δὲ τοῦ εἶνε τὰ ἀγροτικά θέματα.
Ἡ προσωπογραφία τῆς κ. Ραδιάδου εἶνε ἡ καλλιτέρα
ὅλων, ἡ «Κατίνα» ἔχει φυσικότητα, ἔκφρασιν δὲ τὸ
σκίτσον τοῦ μικροῦ. Ἡ «Νία» — εἶνε κοριτσάκι τὸ
ὁποῖον κἀνεται ἀφελῶς εἰς ἓνα πάγκον — δεικνύει
λεπτὴν ἀπόδοσιν, δυσχερὴ προκειμένου περὶ παιδο-
γραφίας. Τὸ «Κέντημα» καὶ τὸ «Σουρούπιον» με
τὸ ποιητικὸν ἀνάμμα τοῦ κενδηλιοῦ εἶνε ἀπὸ τὰ καλ-
λύτερα ἔργα του, διακρίνεται δὲ διὰ τὸν χρωματι-
σμὸν, ἂν καὶ ἀτελές, τὸ «Καμίρι». Εἰς μίαν γωνίαν
προβάλλει ὁ «Ἀγνώστος κίββαλλάρος» συμβολικῇ εἰ-
κὼν πολεμικῆς δόξης, σχεδὸν προφητικῇ, γραφεῖσα
πρὸ τοῦ πολέμου.

Με ὀλιγωτέρας ἀξιώσεις, ἀλλ' ἐν καλλιτεχνικῇ ἀρ-
μονίᾳ παραθέτει δεκάπεντάδα ἔργων ἡ κυρία Ἀσπρο-
γέρακα. Μία σπουδὴ ὑπενθυμίζουσα τεχνοτροπίαν
Ρέμπραντ, ὁ «Μαθητὴς» καὶ ἓνα σκίτσον δεσποινίδος
ξεχωρίζουν. Τὰ ἄλλα εἶνε κυρίως ἀνθραγραφίαι.

— Ὁ ἐρασιτεχνισμὸς εἶνε μία ἀτελής ἐκδήλωσις
ταλάντου· ἔχει πολλοὺς κινδύνους καὶ χρειάζεται με-
γάλη προσοχὴ ὅπως ἐνισχύεται ὅχι καθε ἐρασιτεχνικῇ
παραγωγῇ, ἀλλ' ἡ τάσις ἡ ἀληθινὴ ὅπως πλησιάσῃ ὁ
ἐρασιτέχνης τὰ σύνορα τῆς ἐπαγγελματικῆς τέχνης.
Εὐτυχῶς ἡ ἔκθεσις ἐρασιτεχνῶν, ἣν διοργάνωσε τὸ
Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων ἐπέτυχε, ἀφοῦ εὐρέθησαν
115 ἔργα ἃς νὰ ὑποστοῦν τὴν κρίσιν τῆς ἐπιτροπῆς.

Τὰ καλλίτερα ἔργα τῆς ἐκθέσεως εἶνε τέσσαρες πί-
νακες τοῦ κ. Ἡσαΐα, ὅστις καίτοι σχεδὸν αὐτοδίδα-
κτος, ἔχει λεπτὴν ἀντίληψιν τοῦ χρώματος. Ἀντιγράφει
τὴν φύσιν ὅχι μόνον ἀληθινά, ἀλλὰ καὶ με μίαν

λανθάνουσαν αἰσθητικότητα. Ἡ ἀποψὶς τοῦ Βασιλι-
κοῦ τῆς Ζακύνθου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπάρχουν καὶ βουνά
καὶ θάλασσα ἔχει πολὺ καλὰ ἀποδοθῇ, ὅπως καὶ τὸ
κίτρινον φῶς τῆς Ἀλυσίδας. Ἀτυχωτάτη ἡ ἐντύπω-
σις τῆς «Γειτονιάς» καὶ τεχνικῇ ἡ «Σοροκάκι». Ὁ κ.
Παναγιωτόπουλος εἰς εἴκοσι μικρὰ ἔργα, τοπεῖα καὶ
θαλασσογραφίας, εἰργασμένα ὅλα με τὴν πένναν, φα-
νερῶναι μίαν ἐξιδιασμένην δεξιότητα. Ὅλα δηλώνουν
μίαν καλλιτεχνικὴν διάθεσιν, ἥτις ἡδύνατο γὰ ἐκδη-
λωθῇ εἰς συστηματικωτέραν ἐργασίαν, ἀνωτέραν τοῦ
ἀπλοῦ ἐρασιτεχνισμοῦ. Ὁ κ. Κ. Δημητριάδης ἐκθέτει
σκίτσα τὰ ὁποῖα ἔχουν πολὺν συγχρονισμόν. Ἡ
γραμμὴ του ἐλευθέρα, ἔχει κίνησιν, τὰ πρόσωπα
ἔχουν ζωὴν. Τὸ σκίτσον τοῦ Βασιλέως ἐπιτυχημένον,
πολὺ καλὴ ἡ σκιαγραφία τῆς ἀδελφῆς του καὶ ἡ
«Μπαλλαρίνα» διὰ τὴν προοπτικὴν καὶ τὸν ἀριονικὸν
χρωματισμόν.

Ἐκ τοῦ ὁραίου φύλου, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύεται
δαφνίως, ὑπερέχει μᾶς ἀγνώστου κυρίας (Ι. Β.) κρυ-
πτομένης ὑπὸ ψευδώνυμον Συλβία, ἡ Ἀγία Κυριακὴ
τῆς Ζαγοράς, περιεργωτάτη εἰκὼν διὰ τὸν τρόπον τῆς
ἐπεξεργασίας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν μυστικοπάθειαν.

Ἐκ τῶν προσωπογραφιῶν εἶνε ἀρχετὰ καλαὶ διὰ
τὴν ἐκφράσιν τῶν δ. Μάρκου καὶ Παπαμανώλη δύο
κεφαλαὶ γεροντικά, ἐκ τῶν τοπεῖων δὲ τῆς κ. Γλυ-
τσῶν, μία δύσις τῆς δ. Καρπιτύου, τὸ δένδρον τῆς
κ. Κρίσθης καὶ ἐν τοπεῖον τοῦ κ. Κοκκόλη. Ἐκ τῶν
ἀνθραγραφιῶν τὰ ἀνθὴ τῆς δ. Κοντολούκα εἶνε τὰ
φυσικώτερα.

Ἡ γλυπτικὴ ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ μᾶς μόνον ἐρα-
σιτέχνιδος, τῆς κ. Κουντουμῆ, ἥτις καὶ ἄλλοτε ἐξέ-
θεσε προπλάσματα. Ἐκθέτει τρεῖς σπουδὰς παιδίων,
με πολλὴν προσοχὴν εἰργασμένας καὶ ἐκφραστικάς.

Δείγματα δικοσμητικῆς ἐκ μεταλλοῦ τῆς δ. Βλά-
χου, μαθητρίδος τοῦ κ. Γεωργαντή, καὶ αἱ φωτογραφίαι
τοῦ κ. Κορινιώτου συμπληροῦν τὰς ἀγαθὰς
τῆς ἐκθέσεως ἐντυπώσεις.